

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25835/2024
12.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца ДОО „Екоградња пројект С.Г“ Ковин, чији је пуномоћник Никола Мађинца, адвокат из ..., против тужене Општинске управе Ковин, коју заступа Правобранилаштво општине Ковин, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6228/23 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6228/23 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 28/21 од 27.09.2023. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према њему и то у односу на његова лична својства односно да је дискриминација вршена на пореклу оснивања тужиоца, на радном пореклу законског заступника тужиоца, на великој референци листи изведених радова од стране тужиоца, на великој референци листи од стране законског заступника тужиоца, на политичком убеђењу законског заступника тужиоца, на његовом чланству у политичким партијама, односно неприпадности чланству законског заступника тужиоца у ниједној од политичких партија на власти, на стручној оспособљености тужиоца за област грађења и пројектовања, на старосној доби законског заступника тужиоца, на имовном стању тужиоца и оснивача тужиоца, на стручној оспособљености законског заступника тужиоца, на генетској особености законског заступника тужиоца, на здравственој особености законског заступника тужиоца, на јавном изражавању ставова тужиоца, на територијалној припадности тужиоца, на језику на којем законски заступник тужиоца пише писмена, а све то из разлога јер тужени одбија да потпише писани уговор о давању у закуп грађевинског земљишта број 463-24/2007-VII од 19.09.2007. године, који се и сада налази у правном промету као непотписан уговор од стране туженог, иако је тужени сам саставио тај уговор и као такав га понудио тужиоцу и што тужени ниједним документом, нити кроз понуђени уговор није искључио своју обавезу да одржи на снази понуђени уговор, односно није уступио, нити доставио тужиоцу опозив понуђеног уговора о давању у закуп овог земљишта, а по самом закону у односу на описану чињеничну ситуацију везан је за понуђени уговор, па он по самом закону не може

да опозове понуђени уговор о давању у закуп овог земљишта, тим пре што је тужилац испунио услов који је био одређен тачком 3. став 1. понуђеног уговора о закупу грађевинског земљишта, односно уплатио је укупно обрачунату закупнину по наведеном уговору у износу од 81.600,00 динара, ког дана је наведени уговор и настао. Одбијен је тужбени захтев тужиоца да се дискриминација према њему односи на чињеницу што тужени неће да достави изјаву тужиоцу којим би обавестио тужиоца због чега и зашто одбија да потпише предметни уговор, уз налог туженом да достави тужиоцу изјаву којом обавештава тужиоца зашто и због чега одбија да потпише овај уговор, те да се наложи туженом да изјави да ли повлачи понуђени писмени уговор о давању у закуп грађевинског земљишта од 19.09.2007. године из правног промета, или пак да изјави да га опозива, односно да изјави да ли одбија да га одржи у правном промету или га раскида, што је тужени дужан да уради одмах након пријема предметне тужбе, под претњом повлачења новчане своте у износу 6.000,00 динара по дану са законском затезном каматом од 15.10.2007. године па све док тужени не испуни наложено, у циљу неопходности извршења предметне радње ради уклањања последица дискриминаторског поступања туженог према тужиоцу. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6228/23 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 28/21 од 27.09.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је пак учињена нека друга битна повреда одредаба парничног поступка. Погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање није основ за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је регистрован као привредни субјекат на основу решења Привредног суда у Панчеву од 25.10.1995. године и то као ДОО за грађевинарство по ком основу је од оснивања обављао послове из своје делатности. По наводима тужиоца, исти је дошао у немилост Општине Ковин па је општина из тог разлога престала да им додељује послове, већ је то чинила својим конкурентским фирмама. Тужилац је добро пословао и раније је за Општину Ковин обављао бројне послове. Међутим, из њему непознатих разлога од стране политичких структура општине ова фирма је стављена на црну листу тако да је Еко градњи онемогућено да добије послове на тендерима у општини. Тужилац је подносио више кривичних пријава ПУ за град Панчево против непознатих извршилаца кривичних дела (злоупотребе службеног положаја из члана 359. КЗ), запослених у Општини Ковин и то због непоштовања Закона о јавним набавкама. Послове издавања земљишта у закуп у Општини Ковин до 23.05.2007. године вршило је ЈП за планирање, уређење простора и грађевинско земљиште „Геоплан“ у Ковину. Након његове ликвидације фонд за грађевинско земљиште Општине Ковин је преузео тај посао. Председник Општине Ковин је дана 25.09.2006. године донео решење којим се тужиоцу даје у закуп земљиште – непокретност државне својине на име изградње објекта уписано у листу непокретности број .. КО Ковин, укупне површине 5 ари и 44м² и то на две катастарске парцеле и то: број .. у површини од 3 ара и 05м² и бр. .. у површини од 5 ари и 39м² обе као неизграђено грађевинско земљиште и то на период од 99 година. Решење је требало да представља основ за закључење уговора о закупу земљишта. Тужена је

сачинила форму уговора број 463-24/2007-VII од 19.09.2007. године којим је утврђена обавеза купца да плати закупнину у износу од 150,00 динара по м² и накнаду за уређење грађевинског земљишта у износу од 720,00 динара. На име закупнине обрачунат је укупан износ од 81.600,00 динара који износ је тужилац уплатио 29.09.2007. године, а на име накнаде за уређено грађевинско земљиште износ од 473.280,00 динара уз договор да тај износ тужилац плати у 35 једнаких месечних рата у износима од по 11.190,86 динара и то до 10. у месецу почев од 10.10.2007. године закључно са 10.08.2010. године. Иако је тужилац извршио своју обавезу тужена општина преко свог овлашћеног представника АА, која је обављала функцију директора Фонда за грађевинско земљиште, је без икаквих разлога одбила да потпише наведени уговор. Уговор није потписан ни у каснијем периоду, а као оправдање је навела да Фонд нема овлашћење за потписивање таквог уговора са таквом садржином већ да то треба да потпише председник општине. У вези тога тужилац је пред Основним судом у Ковину водио спор али је његов захтев правноснажно одбијен. Тужилац сматра да је он због непотписивања овог уговора дискриминисан и то због његових личних својстава као и својстава његовог законског заступника ББ на начин како је то ближе описано.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе чл. 18. и 21. Устава Републике Србије, члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 1. Протокола оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Закључено је да понашање тужене не представља дискриминацију према тужиоцу односно његовом законском заступнику у смислу наведених прописа јер не представља неоправдано прављење разлике нити неједнако поступање и стављање тужиоца и његовог законског заступника у неповољнији положај у истој и сличној ситуацији, а с обзиром да је главно обележје дискриминације према наведеним одредбама управо прављење разлике између лица с обзиром на њихово лично или претпостављено својство. Закључило је да понашање туженог није било дискриминаторско због статуса тужиоца као привредног друштва у приватној својини односно неког од личних својстава његовог оснивача. Тужилац није учинио вероватним постојање ниједног поступања тужене те да нема елемената предвиђених чланом 45. Закона о дискриминацији да би се могло сматрати да иста постоји. Стога је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда налазећи да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање правилно применио одредбе материјалног права које је навео у прилог своје одлуке констатујући да је првостепени суд правилно оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за утврђење дискриминаторског понашања тужене према тужиоцу ни по једном основу на који се тужилац позива.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд закључио да у конкретном случају не постоји основ за усвајање тужбеног захтева те да тужилац није доказао да је тужена истога ставила у неповољнији положај у односу на неке друге субјекте и да иза тога стоји власт у Општини Ковин.

Према одредби члана 21. Устава Републике Србије прописано је да су пред Уставом и законом сви једнаки те да свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације и да је забрањена свака дискриминација непосредна или посредна по било ком основу.

Одредбом члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописано је да се уживање права и слобода предвиђених у овој Конвенцији обезбеђује без дискриминације по било ком основу, као што су пол. раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално

порокло, веза са неком националном мањином, имовно стање, рођења или други статус. Те одредбе су додатно конкретизоване у члану 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију као и у члану 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације.

Према члану 41. став 1. Закона о забрани дискриминације прописано је да је свако ко је повређен дискриминаторским понашањем има право да поднесе тужбу суду док је чланом 43. прописано да судска заштита подразумева и право на накнаду материјалне и нематеријалне штете. Одредбом члана 45. назначеног закона прописана су и правила о терету доказивање, те је терет доказивања пребачен на тужену уколико је евидентно да постоји дискриминација због чега је она странка која то доказује - да није било дискриминаторског понашања. Правилно је закључено да из утврђеног чињеничног стања произлази да у конкретном случају нису испуњени услови за утврђење дискриминаторског понашања према тужиоцу нити његовом законском заступнику. Тужилац није доказао да га је тужена ставила у неповољнији положај у односу на друге правне субјекте. Чињеница да је председник Општине Ковин донео решење као и да је урађен нацрт уговора али да је директор Дирекције за изградњу грађевинског земљишта одбио да потпише назначени уговор не указује на околност да је извршена дискриминација на коју се тужилац позива и да је предметна радња основ за утврђивање да је таква дискриминација учињена.

Наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. У ревизијским наводима у највећем обиму се понављају наводи које је тужилац истицао и у првостепеном и у жалбеном поступку и који наводи су цењени. По мишљењу Врховног суда, већина тих навода не указује на околност да у радњама тужених стоји чин дискриминације извршен према тужиоцу и његовом законском заступнику.

Према члану 414. став 2. ЗПП предвиђено је да Врховни суд неће детаљно да образлаже пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако закључи да то није потребно због тога што се у ревизији понављају жалбени разлози или кад се образложењем пресуде којом се ревизија одбија не би постигло ново тумачење права или допринело уједначеном тумачењу права. У конкретном случају евидентно је да се жалбени наводи понављају у ревизији. Стога Врховни суд налази да нема потребе даље образлагати пресуду.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић